

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Laetitiae Perfectae Artificium In Conscientiae Recta Efformatione
inuentum, & per Adventuales Conciones expositum ac demonstratum

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1667

In morte nihil magnopere esse terribile, praeter malè actam vitam.
Quaedam tamen naturae esse horrida, sit ex ignorantia futurorum, & ob
diuturnum animae cum corpore commercium. Metum hunc tamen ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-11367

DECIMUM OFFICIUM CONSCIENTIÆ

Animum contra Diabolicas impugnationes, seu angores diffidentiae, in hora mortis defendere.

TRACTATUS XIX.

DE SECVRITATE QVAM IN MORTIS
ARTICVLO PRÆSTAT BONA.
CONSCIENTIA.

Iustus si morte præoccupatus fuerit in refrigerio erit. *Sap. 4. v. 7.*

Tribulatio & angustia in omnem animam hominis operantis malum, ..., Gloria autem & honor & pax operanti bonum. *Ad Rom. 2. v. 9 10.*

In morte nihil magnopere esse terribile, præter malè actam vitam. Quædam tamen natura quod sint horrida, fit ex ignorantia futurorum, & ob diuturnum animæ cum corpore commercium. Metum hunc tamen superatu non esse admodum difficilem. Nihil in illo articulo infestius malâ Conscientiâ, nihil bonâ jucundius. Rectè ab hac letitiam in illo agone excitari, optimamque esse mortis preparationem, ad gaudium mentem componere, & letas cogitationes aduocare; quod egregiè præstat bona Conscientia.

P R O O E M I V M.

Numquam euidentiùs amicus quis sit, dignoscitur, quàm cum ingenti necessitate quisquam premitur. Ita communis fert sententia. Ego verò assero præterea, numquam verè amicum fuisse, qui, quem fortuna destituit, amicum deserit.

deserit. Fortunæ forsitan amicus is fuerit aliquando, hominis verò numquam. Non inhæreamus claræ rei vterius demonstrandæ: istud nunc ostendere est propositum, Conscientiam, cum quâ amicam familiaritatem animus sanctè coluit, numquam amicitia suæ vim exerturam efficacius, quàm cum in vltimo vitæ & mortis agone constituta anima, summis naturæ necessitatibus videretur exposita. Prout etiam vice versâ, nullo vñquam tempore magis infestam experietur is, qui, dum viueret, habuit inimicam. Multa imprimis de morte per calumniâ jactitantur. Ego conuitia non morti impingenda adstruo, sed malæ vitæ. Videamus ergo, quàm sese fidelem in mortis articulo Conscientia, dum amica est, exhibeat; quo pacto inquam lætitiâ mentem demulceat: & non tantùm naturæ fatiscantis angores deliniat, sed & sæpissime ita tollat, vt voluptati maximæ sit tandem mori.

§. I.

A morte nihil admodum metuendum est in mortis articulo, sed ab anteaucta vitæ malâ Conscientiâ.

Istud nunc tandem perspiciendum est sedulò, an tanta bonæ Conscientiæ sit præstantia, vt contra id quod in naturâ est maximè terribile, clientem suum possit obarmare tutumque reddere. An inquam sic obfirmare possit animum, vt dolores omnes angoresque mentis respuat ac repellat, quos in vltimo vitæ articulo solet ingerere tristis & amara mors.

Mors minus est metuenda quàm vitæ.

Tristem & amaram voco, non quòd sic appellandam ego censeam; sed quod eò nomine passim diffametur: diffamatur autem hòc nomine, quòdeam aut amaram fingimus, aut vitio nostro tristem facimus. Cæterùm rei, nihil admodum inest funesti. Tota mortis infamia est, quòd timeatur: jure an injuriâ, nihil pensi habent homines; quibus phantasticus ille metus adeo est ingenitus, vt ne, mentio quidem mortis fiat, aut nec minima mentem, illius subeat recordatio, quin illico deiiciantur oculi, & vultus in mæstitiam componantur. An ergo, inquires, nihil quidquam in morte timendum est? Non plus quàm in vitâ:
imò

1.

2.